

MÙI CỌP

Quý Thử

- Anh ơi!

Tôi giả vờ ngủ. Chúng tôi còn giận nhau. Thực ra tôi biết nàng trở về nhà vào lúc 12 giờ khuya. Nàng cởi bộ áo lấp lánh kim tuyến treo lên móc. Nàng vào phòng tắm. Tôi nghe tiếng chiếc gương xen nước chảy rào rào. Tôi nghe cả tiếng cửa phòng tắm mở. Nàng nhẹ

nhàng lên giường nằm cạnh. Tôi nghe tất cả, nhưng tôi thấy lúc chưa phải để giải hòa. Chúng tôi đã giận nhau hơn một tuần nay.

- Anh đi ngủ gì sớm thế? – Nàng khẽ chạm vào vai tôi rồi nói nghe như một lời mời mọc.

- Mình ơi em vừa tắm xong – Nói xong nàng đột ngột lùi hẳn tôi quay lại. Nàng nói:

- Hôm nay em sẽ dành cho anh một sự ngạc nhiên !

Nàng ôm lấy tôi, mùi hương rất lạ thổi thức tôi. Đó là mùi hoa hồng tôi chưa thấy nàng dùng đến bao giờ. Tôi tỉnh ngủ hẳn. Trong lòng tôi hiện tại là một cô gái mềm mại, dịu dàng và đặc biệt khác mọi lần là một mùi hương vô cùng quyến rũ. Mùi thơm đánh thức mọi giác quan. Nàng biến thành một phụ nữ hoàn toàn mới đối với tôi, và có lẽ đối với cả nàng. Tôi thấy trong cử chỉ của nàng một niềm vui thầm kín. Mấy ngày hờn trách nhau trước đây như tan biến đi cả. Cuộc làm lành diễn ra như thế. Luôn luôn nàng tỏ ra là kẻ biết điều, còn tôi bao giờ cũng vẫn là một người cố chấp. Một tuần nay chúng tôi giận hờn nhau.

Sự việc khá đơn giản. Tôi bảo nàng bỏ nghề. Nàng không chịu. Tôi là giáo sư dạy toán tại một trường đại học danh tiếng. Còn nàng là một diễn viên và là người dạy thú. Nàng chuyên huấn luyện và biểu diễn với cọp. Kể về tiếng tăm nàng lòng lẫy hơn tôi rất nhiều. Thu nhập của nàng cũng gấp bội tôi. Nhưng tôi không chịu nổi cái nghề kỳ dị của nàng. Nàng nói:

- Em yêu lũ cọp. Chúng nó yêu em và em yêu nghề. Bỏ nghề này ra em biết làm gì? Thư ký hay bán hàng ư? Tìm một chỗ làm khó lắm. Nhưng còn tìm một thư ký thì dễ, còn tìm một người dạy thú như em thì rất khó. Em yêu cái không khí của gánh xiếc. Em sống quen trong cái khung cảnh này rồi. Nàng nói gì thì nói, tôi vẫn thấy cái nghề này nó kỳ quái thế nào. Kể cũng lạ cho

cuộc hôn nhân này. Chúng tôi có nghề nghiệp và tính cách hoàn toàn khác hẳn nhau. Trước khi thành hôn, đã có người bảo chúng tôi không làm sao được hạnh phúc bên nhau lâu dài được đâu. Lúc đó cả tôi và nàng bất chấp mọi lời khuyên. Nàng có một ý tưởng ngộ nghĩnh mà khi đó tôi cũng cho rằng vô cùng thú vị. Nàng nói con chúng ta sẽ dũng mãnh như hổ và thông minh như anh!

Tôi xin kể lại buổi đầu gặp nhau. Lúc đó tôi chệnh choáng men say vì mấy cốc rượu của sinh viên trong buổi lễ phát thưởng cuối năm học. Có một sinh viên đưa ý kiến và được các bạn tán thành ngay: hay là chúng ta kéo nhau đi xem xiếc. Lần cuối cùng trong đời tôi đến rạp xiếc là lúc tôi lên chín.

Từ đó đến nay tôi không để ý gì về loại hoạt động này. Chúng tôi bước vào rạp xiếc vừa đúng lúc một tràng pháo to hào hứng nổi lên. Nhiều người đứng lên tặng hoa cho một cô gái đang rực sáng trong bộ áo xiếc đầy kim tuyến. Một ngọn đèn rất sáng từ trên cao chiếu thẳng vào nụ cười rạng rỡ của nàng. Bên nàng là ba con cọp to lớn nằm phủ phục. Thú thật cả đời tôi chưa bao giờ chứng kiến một cảnh tượng hùng tráng đến thế. Một cô gái nhỏ nhắn khuất phục được ba chúa sơn lâm! Bỗng một sinh viên ấn vào tay tôi bó hoa cầm chướng màu huyết dụ nó đẩy tôi: lên tặng hoa người đẹp đi thầy. Lúc đó thực tình tôi như một cái máy. Lần đầu tiên trong đời tôi lên sân khấu tặng hoa cho một diễn viên, mà lại là diễn viên dạy thú.

Có lẽ nàng thấy bộ mặt ngờ nghệch và cặp mắt kính cận thị quá dày của tôi hoàn toàn lạc lõng giữa một khung cảnh ồn ào đầy sự kích động nên nàng tặng cho tôi một nụ cười:

- Chắc đây là lần đầu tiên ông đến xem chúng tôi biểu diễn?

Lại gần, tôi thấy nàng rất đẹp. Một khuôn mặt thanh tú, mái tóc mềm óng ả như tơ. Có một điều mà tôi cho là khác thường là khuôn mặt nàng rất tươi nhưng hoàn toàn không một chút phấn son. Có lẽ nàng còn ánh lên trong ánh hào quang rực rỡ của sự thành công. Phải thú nhận rằng nghề nghiệp của tôi dù thành công đến mấy tôi cũng không bao giờ hy vọng có những giây phút được nhiều người ngưỡng mộ như thế này. Định

mệnh đã xui khiến tôi nói với nàng một câu mà từ trước đến nay tôi chưa bao giờ thốt ra với một người phụ nữ nào.

- Tôi vô cùng hâm mộ tài nghệ của cô. Sau buổi diễn, nếu cô vui lòng, chúng ta sẽ gặp nhau tại...

Nàng nói rất khê:

- Xin hân hạnh.

Sau đó chúng tôi còn gặp nhiều lần. Chúng tôi thích nhau vì cảm thấy trong việc này có cái gì là lạ. Theo cách nói của nàng thì đây là một cuộc kết hợp vô tiền khoáng hậu giữa sức mạnh và trí tuệ. Cuối cùng chúng tôi quyết định đi tới hôn nhân. Lễ kết hôn của chúng tôi thật đáng nên kể lại. Bên phía tôi gồm toàn thượng lưu trí thức. Mấy ông bà này rất tiết kiệm nụ cười và lời nói đùa. Trái lại phía nàng là cả một rừng náo nhiệt. Họ uống rượu, nói cười và phá phách như điên. Tôi bắt đầu yêu mến cái thế giới xiếc từ buổi gặp gỡ này. Anh chàng làm hề tung hứng lấy bốn chiếc đĩa biểu diễn ngay trên bàn tiệc. Anh chàng ảo thuật lấy chiếc khăn ăn đặt lên tô xúp rồi hô: biến. Chẳng có cái gì biến ra cả. Chỉ có biến ra một trận cười hào hứng. Mấy chàng hề tha hồ chọc cười. Quý vị giáo sư lần hồi cũng trút bỏ bộ áo đạo mạo tham gia vào cuộc vui. Rượu chảy như suối. Một ông giáo sư cao hứng đứng lên hát tặng cô dâu và chú rể một bài. Bài hát Người đẹp và quái vật. Ông này muốn ám chỉ quái vật là tôi? Tôi thật xấu trai và có thể bảo quê mùa. Một phụ nữ chuyên diễn màn nhào lộn hát thực to:

- Đêm động phòng ông giáo coi chừng bị hổ vồ!

Anh chàng biểu diễn trên lưng ngựa cũng gào to:

- Cô dâu nhớ mang roi dạy hổ và phòng. Nếu "nó" làm ăn bôi bác thì quát cho mấy roi!

Đêm tân hôn cũng không bị hổ vồ cũng không bị quát roi nào. Nàng cao lớn và hùng dũng trên sàn diễn bao nhiêu, lại nhỏ nhắn và mềm mại trong lòng tôi bấy nhiêu. Tôi cũng không ngờ rằng tính tình nàng lại dịu dàng đến thế. Nàng bảo:

- Người dạy thú cần nhất là phải yêu thương và dịu ngọt với chúng.

Có lẽ tôi hiện là một con thú được nàng yêu thương chiều chuộng đây. Có một điều mãi mãi còn lại trong tôi sau đêm tân hôn là từ thân thể nàng và rõ nhất là trong mái tóc nàng có một mùi nồng hăng hắc. Sau này tôi mới biết đó là mùi cọp. Một mùi không thể nào quên được.

Thời kỳ trăng mật và những năm tháng qua đi. Chúng tôi sống với nhau khá hạnh phúc. Chúng tôi có rất ít thời gian gần nhau. Mùa đông nàng lưu diễn. Tôi thường đi đây đó dự hội nghị, hội thảo, có khi ở nước ngoài. Vì thế giây phút gặp nhau trong ngày đối với chúng tôi hết sức quý giá. Còn nghề của nàng không bao giờ hết những chuyện lý thú. Có hôm nàng kể chuyện con gấu Tô Tô không chịu ra diễn. Chẳng ai hiểu vì lẽ gì. Sau mới biết hôm đó đúng là ngày loài gấu ngủ đông. Chuyện con Đác Lắc, một con cọp cái dài hơn hai mét và nặng hơn một tạ rưỡi mà theo nàng là một con vật duyên dáng nhất vừa sinh lứa con đầu lòng. Có hôm nàng kể một chuyện cảm động. Một con ngỗng trong khi trình diễn rui ro bị con ngựa dẫm phải. Trước lúc chết nó dang đôi cánh rộng ôm lấy chủ nó. Chủ nó khóc sụt sùi rằng suốt đời không bao giờ huấn luyện một con ngỗng nào nữa. Có hôm nàng trao cho tôi xem một bức thư tỏ tình của một anh chàng nào đó giấu trong bó hoa trao tặng nàng...

Không biết các bạn đồng diễn có ai chế nhạo nàng về việc chọn một ông giáo làm chồng hay không. Còn tôi thì bị không ít lời chế diễu. Cô thư ký trẻ đẹp và chưa chồng ở trường tôi hỏi rằng có bị vợ bắt nhảy qua vòng lửa hay không? Có cô càng sỗ sàng thách thức hỏi tôi con cọp cái đó mỗi khi lên giường ngủ nó có cào xé và kêu gào hay không. Đôi khi chúng tôi ra phố, thiên hạ nhìn vợ chồng chúng tôi với cặp mắt tò mò. Tôi rất khó chịu. Về sau tôi không đi đâu với nàng nữa.

Chỉ có một lần tôi thấy nàng tỏ ra khổ sở, lúng túng về cái nghề đặc biệt của mình. Đó là lần chúng tôi đi dự sinh nhật một người bạn. Con chó của nhà chủ tỏ ra thân thiện với mọi người chỉ trừ có nàng. Nó sủa vang và còn muốn cắn xé. Quý bà nhìn nhau như thăm bảo "kia xé mảnh hổ đang địch quân hổ!" Lần đó tôi thấy nàng rất khó chịu và giục tôi về sớm.

Đến nhà nàng nói:

- Chắc anh khổ vì cái mùi cọp của em lắm phải không?

Đây là lần đầu tiên tôi nghe đến đúng tên cái mùi hăng hắc này. Tôi trả lời để an ủi nhưng chắc không thực với lòng mình.

- Không, hoàn toàn không, anh yêu em và yêu luôn cái mùi cọp này.

Nàng cười bảo:

- Anh nói dối. Em biết anh không thích. Tháng trước anh viện cớ giường chật đòi ngủ riêng. Mọi người đàn bà được phép thơm tho còn em thì không.

Tôi hỏi tại sao, nàng nói:

- Con vật, nhất là cọp, nó không nhận biết bằng mắt mà bằng mũi. Một mùi lạ có nghĩa là một kẻ thù!

Nàng nói với một giọng ân hận và buồn buồn:

- Em biết anh rất khó chịu vì em đem cái mùi của ác thú vào tận phòng ngủ...

Đêm hôm sau cái đêm nàng làm lành với tôi, nàng gặp nạn. Tôi đến nơi thì nàng đã qua đời. Tôi đau đớn cùng cực ôm lấy nàng. Trong làn tóc Nhung mượt và đen thẫm, tôi còn nghe thoang thoảng một mùi hương hoa hồng mà nàng đã tắm hôm qua! Dưới ánh đèn thật sáng và trong bộ áo xiếc thắm đầy máu, khuôn mặt nàng yên tĩnh như đang trong một giấc mơ. Tôi khóc. Cả đời tôi không bao giờ khóc như hôm nay. Tôi hét lên thật to:

- Tại sao em biết rõ hơn ai hết mà em vẫn làm thế? Vì sự ích kỷ của tôi đấy ư?

Tôi muốn gieo mình xuống chín tầng địa ngục để ăn năn.

Ngày hôm sau ông chủ gánh xiếc cho tôi biết tất cả sự việc diễn ra trong cái đêm hãi hùng ấy:

- Con cọp Đác Lắc mấy ngày qua nó bệnh hoạn và trở tính hung dữ. Hình như nó thấy chồng nó bị đem nhốt qua chuồng một con cọp cái khác. Tôi có một linh cảm về một chuyện gì đó nên dặn cô ấy: hay là tối nay bỏ tiết mục xiếc cọp. Nhưng cô ấy cương quyết và rất tự tin nói với tôi: “Không, nhất định không. Người dạy thú không cho phép mình nhút nhát!” Rồi nàng kiêu hãnh tiến ra sàn diễn trong một tràng pháo tay cổ vũ nồng nhiệt. Ba con thú tỏ ra phục tùng tuyệt đối dưới làn roi điều khiển của nàng theo đúng kịch bản. Con Đác Lắc chuẩn bị nhảy qua vòng lửa. Nàng đứng trước mặt nó và quát một roi vào không khí, con thú nhảy lên chiếc ghế cao. Nàng bước tới giờ cao vòng lửa. Bỗng nhiên tôi thấy con thú thu mình lại. Nó nhìn nàng bằng cặp mắt kỳ lạ. Tôi cho tay vào cây súng dưới áo mở nắp bao da. Thật là nhạy bén và bình tĩnh đến rợn người. Cô ấy nhận ra tất cả. Cô ấy biết con thú sắp sửa tấn công mình. Cô ấy cũng đã nhận ra việc tôi định dùng súng giết con thú. Cô hét lên: “Đừng bắn!...” Cũng là lúc con Đác Lắc lao vào người cô như một khối đá. Trễ rồi, cô ấy đổ xuống sàn diễn. Con ác thú say máu quay lại. Tôi nổ súng. Tôi nhào đến. Chiếc áo trắng lấp lánh kim tuyến loang máu. Cả rạp như đông cứng lại trong sự hãi hùng, tôi chỉ kịp nghe cô ta thì thào rất yếu: “Con Đác Lắc chết rồi sao? Tội nghiệp nó, nó còn bốn con dại. Không phải lỗi tại nó. Lỗi tại tôi...”

Qua giây phút hãi hùng đó, ban nhạc sực tỉnh, chơi một khúc quân hành rời rạc. Theo truyền thống nghề xiếc, bất cứ lâm vào tình trạng nào vẫn tiếp tục trình diễn. Nhưng không còn ai muốn xem, không còn ai muốn diễn. Cuối cùng ban nhạc cũng ngừng. Rồi thì cả rạp yên lặng như một nhà mồ. Mọi người đều trông tin từ bệnh viện. Một giờ sau nàng qua đời. Tôi lê ra sàn diễn nghẹn ngào báo tin. Khán giả không ai chịu ra về. Bao nhiêu là hoa đặt vào nơi nàng đã ngã xuống. Mấy anh hề hai mắt đỏ hoe thất thểu ra sân